

MARSALL LÁSZLÓ

Korszerűtlen beszélgetés dédapámmal

Major István emlékére

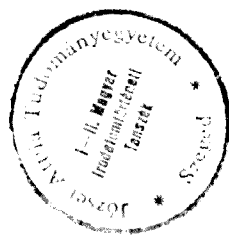
Honvédhadnagy, Klapkánál volt bombász,
majd Bem seregében, Erdélyben szolgált,
Világos után egy szegedi halászsamber
hajóján rejtőzött.

*Mi volna, ha csakúgy besétálnál egyszer,
Viseltes csizmában, gangos bombász-mester,
Magam bemutatnám, én, a dédunokád,
Sarkat összeütnék, tornacipős bokát.
Szemed megszőkülne, szájad sarka nyílna,
Pöknél görgő-forgóst félig rótt papírra,
Vagy lábamra csavart ungemütlich térkép
Fűzőjére vetnéd szádnak lövedékét.*

*Már ha lezökkennél könyves hálószékre,
Hol csak az ülőnek jut sódarnyi rése,
S jobbféle cirmos bor kedvünk' ha karmolja,
A be-bemutatást kezdjük szóval újra.
Mondanád: „Nem nótám a sok áztam-fáztam,
Ám nálad bűdös van, mint a bordélyházban,
Hol is vatrantyukból fölpárolgó kénkö,
Még ha lehasalsz is, alád búj, föléd nő.*

*„Bőr-szőr lemenője Katinka lányomnak,
Hóka színű sarjú, kit víz alá nyomtak,
Vesztett fejsze- s kutya-nyelű dédunokám,
Mondás szerint költő volnál, ha talán-tán.
A keresztnevedre akadna rím: zászló,
Inkább horgászbottal címeres halász-ló,
Avagy légi szarvas, ember-parlamentter
Bucskázhatsz, nyakadon fűzvessző-keresztel.*

*„Téres képzelmekekből rakatik a várad,
A benne bolyongók angyalt szalonnáznak,
Égő rőzse-hangon spékelt maradéka
Pukkan, pucájából potyog unga-béka.*

Légvár-torony roskad, el is kámpicsorodsz,
 Új, fundusi pontot fújni máris forogsz
 Légies kedvedben oszmán-török törrel,
 Akkor se is gondolsz adóellenőrrel.
 „Széthányt számlás fiók, macskaszőrrel poros,
 Ajtófélfá, szekrény dörzspapír-ótváros.
 Biguládat csűri szerelem – s mióta!
 Lélek orgazmusát felejtetted volna?
 Sok poudre cosmetique lehúzott a fárúl,
 Nyuszogsz ha angolul, zsöhörsz franciául.
 Hiánylok nyakadról nagy boltos koponyát,
 Velőben ki pácol státus-alchimiát.

„Fúrják fejed-zsebed szaporázó bajok,
 Csak a nem derekas lopó, ki nyavalyog,
 Csak az markolássza bukszája kevesét,
 Bütyke melegíti, hűti szabadesés.
 Nem a mód, libertás van eltolvajolva
 Ideje-órája Rákóczi úr óta,
 Csak telitüdőből annak áhítása,
 Csak a lelkesültség visszatámítása.

„Megköszörült elme, ingénium kevés,
 Jussodért szólalni: in se ellenkezés.
 Ha perelsz, a pered mint ürdüng csuzlija,
 Holtod órájáig szabva kinyúlnia,
 Kaucsukfa levéből sodort gumi szára,
 Ha fölmadzagolva a te ágasfádra,
 Más húzza a végén bőrtokban az ólmot,
 A lepénzelt ügyész, ügyvéd vagy bértollnok.

„Még ha kiállnád is – mifenének állnád!
 Ablakod sínnyelén ólom koppanását.
 Ország kabátjának bár te vagy a fércé,
 Ki a bélésbe bútt, annál van a mérce.
 Többesszámban beszél – mi – legális banda –,
 Ki magáét mondja, szava handabanda,
 A sor közepéről húzódják leghátra,
 Névtelen katonák szőrös átlagába.

„Irgenyeges lettél, csitítsd agyad lázát,
 Kattintsd szoba-mozid üvegajtós házát,
 Halld, mái poéták mint bugyborékolják
 Magyar nyelv-nyesedék habla kotyorékát:
 »Csúrt galaktikákban fürt-bennlóg a piszke,
 Benne magszem Évát hágia ein giliszta,
 ó-sátáni rendből előkerekedő
 Tigris-fogú csillag tüchtig átom-velő...«”
 „Hallgasd a kiszaba/tik/dul a lány orra
 Légzsáknak fúvatik árbócfövi – torla...
 Föl is tápázkodom, elegendem van mára,
 Fogytán a tudómból lehelhető pára,
 Visszafekszem nyájas röögöknek alája,
 (Légy büszke az Öreg maradiságára.)
 Ha majd újra lesznek idefenn bolondok,
 Meglátogatlak és székfoglalót mondok.”

VÖRÖS LÁSZLÓ, OLASZ SÁNDOR ÉS ANNUS JÓZSEF